

Bloggan

Trýst á

Biip, biip, biiiiip, biiiiip!!!!
Vit kenna það öll, hetta strævna ljóðið frá vekjaranum, sum spakuliga brýtur ljóðmúrinn inn í deiligu og bleytu dreyrmaverðina. Tú heyrir það, men vilt ekki kennast við það í fyrstani. Sveimandi millum svövninn og veruleikan rættir tú teg eftir snildfoninni, sum liggur og lóðir á náttborðinum, og í eini handavending trýstir tú á durvitöppinn og leggur teg á hina liðina. Bara eina líta løtu afturat. Tá tú hefur trýst á durvitöppinn fyri 7. ferð, hevur veruleikin vunnið á svövninum, og nú er klokkan vorðin so mikið nógv, at tú mást leypa úr songini. Tað er mánadagur og gerandisdagurin vísir seg frá síni ringastu síðu.

Nú angrar tú, at tú ikki smurdi matpakkarnar og pakkaði skúlataskurnar kvøldið fyri, og meðan hálvsovandi børn í skundi verða beind út á vesið at busta tenn og lata seg í, eru nýbakaðir bollar og nýpressað djús einans ein ynskidreymur úr eini óveruligari sjónvarpslýsing, har smilandi, harmoniska familjan situr kring morgunmatarborðið.

– Aftur til veruleikan, tað er mánamorgun, og alt skal ganga við rúkandi ferð, tí tú mást onkursvegna vinna aftur minuttirnar, ið lokkandi durvitöppurin stjól frá tær. Eina banan í hondina og so út í bilin. Og eftir trafíkinum at døma, eru tað ikki bara tit, ið eru farin ov seint heimanifrá. Klokkan er fimm minuttir í átta, og tað er nærum ógjørligt at koma vegin fram millum óendaligu røðini av bilum.